

A mi si zdaj poglejmo to rastlino bolj natančno, da jo bomo v prihodnje dobro poznali in se je znali varovati.

Volčja črešnja ali páskvica (*Átropa Belladonna*) ima debelo, valjasto razraščeno korenino. K višku stoječe 9 do 15 decimetrov visoke, pri vrhu rogovilaste veje imajo kakor vsi njeni zelnati deli majhne kocinice. Pecelj-nati, jajčasti in celorobi listi stojé spremenjema in sicer na najgorenjih vejah po dva in dva skupaj. V pashah vej in listov se prikažejo veliki umazani rujavi cveti posamezno ali po dva skupaj. Ti cveti imajo valjasto zvončast venec, ki je pri dnu zeleno-rumen z rujavkastimi žilami preprežen, a pri vrhu umazano-vijolčasto rujav. Prašnikov je pet; pestič jeden, ki se razvije v mnogosemensko svetlo-črno jagodo, ki je po obliki in velikosti črešnji podobna. Ta jagoda je napolnena z rožno-rudečim sokom in sedi v razširjenj in povečšanej čaši.

Páskvica ali volčja črešnja je najbolj strupena in najbolj ometna rastlina. Njene črešnjam podobne jagode so užé večkrat zapeljale nevedne, da so jih utrgali in povžili, akoravno jih je lahko spoznati. Pogosto se najde ta rastlina po gorskih gozdih in močvirnih dolinah, a tudi ne povsodi. Cvetè od meseca junija do avgusta.

Poslovenil Fr. Guselj.

Na koncu šolskega leta.

Zlatarjev Miško se je tudi letos v šoli najbolj obnesel. O koncu šolskega leta stopi na oder ter govori v nazočnosti mnogo zbrane gospóde svojim součencem naslednji govor v slovó:

Preljubi moji továriši! Veselje in žalost navdaja moje mlado srcé, ko stopim danes tukaj na to vzvišeno mesto, da v nazóčnosti toliko čestitih gospodov in v krogu vašem, preljubi moji továriši, izpregovorim nekoliko besedí v slovó na koncu šolskega leta. Toliko spoštovanih poslušalcev nam je pač živa priča, predragi moji továriši, da je skrbno in pozorno okó obrneno na naše delovanje in da tudi naši preljubi stáriši z nami vred delé ono veselje in rádost, katero čutimo danes mi na koncu šolskega leta.

Kadar jemlje sin slovó od svojega dobrega očeta, hči od svoje matere, od svojih bratov in sestric — pač jim sè solznim očesom podaje rokó ter z žalostnim srcem izgovori svoj poslednji: „z Bogom!“ — In kadar preljubi stáriši pusté svojega sina ali svojo dobro hčerko iz preljube domače hiše v daljni svet, oj kako jim bije takrat srcé, kako skrbno jih spremlja njih solzno okó in kako težko jih pusté iz svojega varstva. Danes, predragi moji továriši, tudi mi jemljemo slovó, — a ne od svojih ljubih stárišev, ne od svojih bratov in sestric, tudi ne od svoje domače hiše, nego slovó jemljemo drug od družega, ker je sploh ta naváda, da se ločimo konec šolskega leta. Nekateri izmed nas se bodo ločili za zmirom od naše šole, ločili se bodo za zmirom od naših preljubih učiteljev, ki so jih skozi več let tako skrbno in lepo podučevali, ter si na vso moč prizadévali, da bi jih pripeljali na pot koristnih znanosti in prave človeške sreče. Ločili se bomo tedaj danes drug od družega, ter dobro vemo, da se vsi, kar nas je danes tukaj zbranih, nikdar in nikjer več v tem številu ne vidimo.

Mladi in čvrsti smo še, preljubi tovariši, vsaka žilica v našem telesu nam veselo bije, vsak glas drobnih ptičič nam prorokuje srečo, vsaka travica nam daje veselo nado do lepe zlate prihodnosti naše; mladost čutimo, kamor koli pogledamo, nedolžnost biva v naših srcih, tudi sveta še ne poznamo, od katerega smo našli do zdaj samo óna vélika vrata, skozi katera nas pelje pot našega življenja. Mladi smo še, ter ne poznamo rev niti nadlog tega svetá. Zato se kakor malozmožna mladina obračamo danes na koncu tega šolskega leta najprej do vas, preljubi naši učitelji, ki ste nas tako skrbno in umno vzrejevali, ter vam tukaj v nazočnosti toliko odlične gospóde izrekamo pristréno zahvalo za ves trud in ljubezen, ki ste jo imeli do nas šolske mladine. Javno vam obljubujemo, da hočemo na vseh potih našega prihodnjega življenja povsod in vselej imeti vaše lepe nauke pred očmi. Posebno pa obljubujemo, da hočemo po teh vaših naukih spoštovati svoje predpostavljene, pokorni biti svetnej in dnhovskej oblasti, ter ves čas svojega življenja napredovati v krepósti in znánostih, ki so najčvrstejši stebri človeškega življenja.

In kaj bi Tebi danes obljubili, preljuba Avstrija, občena naša domovina? Jaz mislim, ako véstno izvršujemo to, kar smo ravno obljubili, da mi potem nij treba še posebej naštevati dolžnosti, ki jih imamo do Tebe. Hočemo Ti biti véрни sinovi, ter za Tvoj blagor in Tvojo srečo žrtovati vse svoje močí. Vedno, vedno se bodeš smela ponášati z nami, ki Te pristréno ljubimo kot pravi in zvésti sinovi našega vélikega in mogočnega avstrijskega cesarstva. Za Te smo pripravljeni žrtovati blagó in življenje, ako bi bilo treba.

In tako čestiti gospodje učitelji, za vaš trud vam danes drugega dati ne moremo nego čvrsto našo besedo, da od tega, kar smo obljubili, nikoli ne odstopimo. To vam obljubujemo tukaj pred podobo našega dobrega presvitlega cesarja Franca Jožefa I., katerega nam Bog ohrani še mnogo mnogo let. Obljubujemo vam to danes slovesno in glasno, ter vam v zahvalo vaše ljubezni do nas podajemo svoje nedolžne ročice, klicaje vam: „z Bogom! z Bogom!“

—c.

M e k a.

Meka je staro mesto, katero leži v brdovitem predelu takó zvane „srečne Arabije.“ Tu se je rodil 571. leta po Kristu Muhamed, ki je kot prorok vélikega Alaha ustanovil muhamedansko ali denašnjo turško vero. Zaradi tega prigodka, in še bolj, ker je v tem mestu muhamedansk tempelj — Kaba — Muhamedanci ta kraj s tako pobožnostjo časté, da razven pravovernikov nij nobenemu dovoljeno v orožji stopiti na to sveto zemljo. Ako ondu zatekó kristjana ali drugovernika, takój ga brez milosti ubijó ali sežgó.

Mej največje dolžnosti muhamedanske vere spada, romati v to sveto mesto. V sredini Meke stoji poslopje na štiri nadstropja, ki je obgrajeno z zidom. To je sveti hram: Kaba. V tem svetišči je studenec, kateri ima še precej dobro vodo za oni kraj; vse druge vode se niti piti ne morejo zaradi prevelike gorkote. Na desnej stráni znotraj na vratih leží velik érn kamen, ki je v srebro okovan, o katerem Muhamedanci pripovedajo, da ga je pri zidanju tega svetišča prinesel angel. Kamen je bil bajé izprva bel, a pozneje